Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Traditionens Magt.

Tale af Præs. Brigham Young, holdt i Saltsøstaden den 25de September 1870.

(Fra „Deseret News."

Det glæder mig meget at være kommen tilbage til mit Hjem og mine Venner i denne By, efter en Tour til Syden. Jeg er taknemmelig til Gud for at kunne fremstaae for Eder og bære Vidnesbyrd om Sandheden, thi Sandhed vil tilsidst seire.

I have allerede hørt en Beretning om vor Reise, hvilken Vei vi have gaaet og hvad Modtagelse vi have nydt blandt vore Venner paa Landet. Jeg er træt efter Reisen, men dog rask og sund. Vi have tilbagelagt en Strækning af lidt over ni hundrede engelske Miil i 28 Dage. Hvor mange Gange vi have prædiket, veed jeg ikke; jeg har ikke holdt Regnskab dermed. Naarsomhelst vi kom til et Settlement for at fodre vore Kreaturer og for selv at faae lidt Hvile, det være sig om Dagen eller Aftenen, vilde Brødrene sige: Kan vi ikke faae en Forsamling, medens De er her? Meget ofte kunde jeg svare ja, og medens Hestene hvilede, prædikede vi. Der toges slet ikke noget Hensyn til, hvor anstrengende vort Arbeide havde været; om vi havde reist og prædiket en heel Maaned uden Søvn eller Hvile, troer jeg ikke det kunde have faldt Brødrene ind, at vi behøvede Ro.

Jeg spurgte en Broder etsteds, det var den præsiderende Ældste, der ønskede at faae Forsamling, hvor gammel hans Fader var. Han er syv og treds, var Svaret. Jeg troer ikke, den Mand varetager saamange Forretninger i en Maaned, som jeg udfører i een Dag, naar man tager det hele Aaret igjennem. Godt, sagde jeg, hvis Deres Fader havde havt saameget at bestille i de sidste tre, fire Uger som jeg, og saa blev opfordret

til at prædike en Times Tid eller to til en stor Forsamling, vilde De ikke ansee det mildelst talt for ugalant saaledes at overanstrenge en gammel Mand? „Det tænkte jeg slet ikke over." Og dog er jeg en heel Deel ældre end ham; tænk blot paa hvormeget jeg udretter. Saa slap vi da frie dengang og holdt ingen Forsamling paa det Sted. Men i det Heletaget var det ikke andet end Forsamling, Forsamling og Forsamling fra den Dag, vi forlode Byen, og til vor Hjemkomst.

Jeg har taget mig den Frihed at tale til de Hellige, hvor vi have reist, om vore Traditioner. Menneskene have intet Begreb om den Indflydelse, Traditionen udøver paa al vor Færd; hvis de havde det, vilde de rette paa mangen en Vildfarelse og afstaae fra mangen en Daarlighed. Vi ønske, at de Hellige skulde forstaae enhver Ting ret, saa at de kunde indprente deres Børn korrekte Traditioner. Hvis vi kun kjendte Sandhed fra Vildfarelse, Lys fra Mørke og forstod Guds Villie fuldkommen, vilde det være meget let at give Børnene en Opdragelse, der var dem til evigt Gavn og deres Medmennesker til Velsignelse. Mangfoldige Mennesker beklage sig over, at Omstændigheder og Forhold hindrede dem i at erhverve den Kundskab, som Andre besidder.

Vi have netop hørt, at de Hellige have annammet Sandheden og Guds Søns Præstedømme, at vi ere komne til Kundskab herom ved Jesu Christi Aabenbarelser, hvorved vi kjende Livets og Saliggjørelsens Plan og forstaae bedre end alle Andre, hvorledes vi maae vandre for at berede os her paa Jorden for Herlighed, Uforkrænkelighed og evigt Liv. Hvis dette virkelig er Tilfældet, burde vi vise det for Gud og Mennesker i al vor Tale og Vandel.

Vantroen i Verden stammer fra falske Religioner og er bleven styrket ved falske Theorier. Naar et Menneske i Verden forkynder et Princip, som han ikke efterlever, bliver han en Anstødssteen for alle Andre; og hvis de Sidste-Dages Hellige kjende Sandheden og ikke efterleve den, stor vil i Sandhed deres Fordømmelse blive. Derfor tilkommer det os at være aarvaagne bestandig.

Jeg kjender ingen større uindskrænket Monark paa Jorden end den, der kan fuldkommen beherske sine Lidenskaber. Kjende I nogen større Monark? Jeg gjør det ikke. Vi burde Alle kunne beherske os selv.

Men, spørger man, kan Nogen beherske sine egne Tanker? Ja vi kunne ved stadig at henvende vore Reflektioner, Tanker og Ideer paa Sandhed og Retfærdighed, hvilket er behageligt for Guds og alle gode Menneskers Øine. Vi kunne bortjage alle onde Tanker, Indflydelser og Tillokkelser og kunne gjøre hele vor Person Christus underdanig. Kan man virkelig dette? Ja, man kan. Hvis vi besjæles af gode Tanker, Begreber og Følelser, der ere grundede paa Principer, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Frelse, da ville vore Udtalelser være gavnlige for vore Medmennesker. Dette gjælder de Sidste-Dages Hellige.

Naar jeg betragter Karakteertrækket hos de Faa, som her ere indsamlede — hvilke udgjøre en smuk Prøve paa Folk fra næsten alle Nationer — er det forbausende at see deres afvigende Begreber om Ret og Uret, hvilket skriver sig fra de Traditioner og Lærdomme, som indprentedes dem af deres Fædre, Mødre, Lærere, Lærerinder og Præster. Det er en forbausende Forskjellighed. Jeg mener ikke, at der ikke skulde være nogen Forskjel, thi vi see en stor Forskjel i Ansigtsdannelsen, og der maa ogsaa findes

Forskjel i Tilbøieligheder, men alle disse bør kontrolleres af rigtige Principer.

Det er altsaa vore Traditioner, som vi skulle rette paa. Vi burde kunne indprente vore Børn rigtige Grundsætninger fra den tidligste Alder af. Det Allerførste, en Moder lærer sit Barn, skulde være sandt? vi burde aldrig tillade os at lære Børnene Et og selv praktisere noget Andet. Jeg har undertiden sagt til Søstrene, lær ikke Eders Børn at lyve. Men dette gjøre Mange af puur Tankeløshed. Det Allerførste, en Moder lærer sine Børn, naar de blive gamle nok til at fatte, er Fordreielser af Sandheden. Hvis saa er, siger en Moder, da er det mig uafvidende. Det kan gjerne være, men hvad lovede Du din lille Pige, hvis hun vilde gjøre saa og saa? Lovede Du hende ikke en lille Present? Jo. Gav Du hende den? Nei, det slap mit Sind, siger Moderen. Lovede Du hende Straf, hvis hun var uartig? Ja. Holdt Du dit Ord? Nei, Du gjorde ikke, og Barnet danner sig øieblikkelig den Tanke i sit eget Sind, at Mo'er siger Noget, som ikke er sandt — hun siger, hun vil gjøre dette eller hiint, men hun gjør det ikke.

Det er slet ikke vanskeligt at omgaaes Børn uden at indgive dem vrange Begreber. Tænk blot før I tale; lov aldrig Noget. Om I ønske at forære dem Et eller Andet, saa gjør det; om I love dem Straf, da hold Eders Ord, men vær forsigtige: giv aldrig noget Løfte, men lad Belønningen være Frugten af god Opførsel og Straffen Følgen af daarlig. Taushed er tusind Gange bedre end Ord, især hvis disse ikke yttres med Forstand. Men saa stor er Mødres Omhu for deres Børn, at mange af dem slet ikke kunne see deres Børn feile, og om de see det, lade de det gaae upaatalt hen, selv om de have lovet Børnene Revselse. Dette skriver sig fra vore Traditioner, og disse ere saa mægtige, at vi lade os aldeles beherske af dem til enhver Tid.

Undertiden pleier jeg at anføre en eller anden Tildragelse som Beviis paa Fædrenes Traditioner. I dette Land findes der en stor Varietet af Folk, Sekter, Troesbekjendelser og i mange Tilfælde ere Begreberne om Moralitet høist forskjellige. Om en Moder f. Ex. tillader sit Barn at bringe Æg ind i Huset, naar hun selv ikke eier Høns, veed hun, at de tilhøre en Anden. Om et Barn bringer en Kniv hjem, som ikke tilhører hende, fostrer hun Uærlighed hos Barnet, hvis hun ikke retter paa Feilen, og fra saadanne ubetydelige Omstændigheder, hvoraf der indtræffer de tusinde mellem Aar og Dag, spirer Uredelighed og den voxer med Børnene indtil de blive Tyve af Natur. Maaskee dette Udtryk er vel stærkt; jeg burde have sagt, at saadanne Personer blive af Vane tilbøielige til at ansee Andres Eiendele som deres.

Jeg skal fortælle eet Tilfælde, som jeg er bekjendt med. Jeg var just ikke Dienvidne dertil, men jeg har det fra en af mine Naboer. En Methodistpræst kom i Følge med en Ven tilbage fra en Missionsreise, og idet de passerede en Plov, der laa udenfor en Mands Gaard, havde Vennen ondt ved at hindre Præsten i at tage den op i sin Vogn. „Manden vil miste den, hvis den bliver liggende der," sagde Præsten, „Nogen burde passe paa den," og han vilde selv have passet paa den ved at tage den med hjem, bruge den og slide den op uden at avertere den, medens Eieren af Ploven vilde bleven nødt til at kjøbe en ny. Dette er at tilegne sig anden Mands Eiendom. I dette Tilfælde blev det forebygget af Præstens Ven. Tag Ploven og læg den henne ved Gjerdet, sagde han, der hører

den til; lad os bare ikke faae den op i Vognen. Man kan spørge, var denne Præst en god Mand? Ja, saa god som han kunde være ifølge sine Begreber og Traditioner.

Der rinder mig saamange Historier ihu, som godtgjøre Traditionens Magt, saa jeg neppe tør begynde at omtale hvad jeg har seet og hørt. En Fader lærer sit Barn til nøiagtig at iagttage Lovens Bogstav. Indholdet af al hans Formaning er: Du maa ikke overtræde Loven; om Du gjør det, vil Du blive straffet af Loven, men desuagtet siger Faderen — og mulig han er Præst eller Degn — desuagtet kan Du gjerne trække de Fattige lidt op paa deres daglige Arbeide, eller i Kjøb og Salg. Sæt f. Ex. at din Nabo eier et lille Jordstykke, som grændser lige op til dit, og han er nødt til at sælge det af Trang, og Du kan kjøbe det for det Halve eller Tredieparten af dets Værdi, saa er der ikke noget Ondt deri, thi Loven straffer ikke saadanne Handlinger. Dette er Tradition eller Vedtægt, men for Guds Øine er slig en Handlemaade ligesaa uredelig som Røveri.

Findes der Nogen hér, som er bleven oplært til at arbeide paa Sabbaten? Ja, der gjør. Kunne saadanne Mennesker afholde sig fra Søndagsarbeide? Det er næsten umuligt, de maae bestille Noget om Søndagen. Der er en vis Klasse Christne, som altid indvier den første Dag i Ugen til Arbeide, blot for at vise, at de ikke ere sekteriske. Den ene Dag er ligesaa god som den anden, sige de. Gud har skabt alle Dage; hele Ugen er hans, og for at vise de Christne, at vi ikke besjæles af saadan en snever-hjertet, ufri Aand som de, arbeide vi paa Sabbaten med.

En anden Klasse Mennesker, der ere ligesaa saa samvittighedsfulde som førstnævnte, forbyde altslags Arbeide paa Sabbaten. Henimod Aften den syvende Dag i Ugen raaber Huusfaderen til sine Børn: „Alle Eders Sysler ophøre ved Solnedgang," og saasnart de sidste Straaler af Solen forsvinde, samles Forældre og Børn tilsammen, hvorpaa Kapitel efter Kapitel i Bibelen bliver læst og drøftet, og der maae Børnene saa sidde til Sengetid, og næste Morgen gaae de til Søndagsskolen eller Kirken og tilbringe Sabbaten der, idet de troe, det er Synd at spadsere en Tour, lege eller blot at lee. Men naar Solen er gaaet ned, løbe Børnene til deres Arbeide, og saa begynder den verdslige Travlhed paany.

Atter Andre ere blevne lærte, at alt Arbeide maa ophøre Kl. 12 Lørdag Nat, og saasnart den er slaaet 12 Søndag Nat, have de Lov til at tage fat paa deres Arbeide igjen, og saaledes kunde man vedblive at opregne Tusinder af Skikke, der have deres Rod i Traditionen.

Ved Tradition blev der indprentet mig Tro paa Gud Fader, Guds Søn og Gud den Hellig Aand, og jeg troer det er en bibelsk Lære. Jeg troer ikke, jeg tager feil i min religiøse Tro. Præsten i min Menighed pleiede at bede paa denne Maade: Albarmhjertige Fader, alnaadige Gud, kom Du ned iblandt os! Udgyd din Hellig Aand over os og oplys vor Forstand, saa vi kunne see! Aabenbar Dig for os, som Du ikke gjør for Verden! Giv os dit Sind og din Villie! Giv os din Søns Lys og begav os med din Kraft og Indflydelse! Efter slig en Bøn kom da gjerne en Tale, der fornegtede hvert Ord i Bønnen.

Spørg Nutidens Præster, om den Hellig Aand skjenkes i vore Dage, og de ville svare Nei! Jeg har hørt dem prædike saaledes de hundrede, ja maaskee de tusinde Gange. Spørg dem, om Gud aabenbarer sig for Nogen i denne vor

Dag, og de vilde svare Alle som En: Nei! det gamle og nye Testamente indeholder Guds Ord, Saliggjørelsens Plan og Alt hvad der er nødvendigt for Menneskenes Frelse. Gud aabenbarer sig ikke mere; han kommer ikke ned og boer blandt Menneskenes Børn; Guds Søn kommer ikke ned iblandt os; den Hellig Aand meddeles ikke nu som fordum!

Spørg dem, om Helbredelsens Gave findes iblandt dem, og Svaret lyder: Nei, den er afskaffet! Have I Prophetiens Gave? Nei, den er ogsaa afskaffet! Have I den Gave at bedømme Aander? Nei, alle disse Gaver ere afskaffede og vi troe ikke paa dem! Alt dette er Resultatet af deres Traditioner, og det samme læres Børnene, hvorved deres Forstand ligeledes bliver forvirret.

De Sidste-Dages Hellige vide bedre end at lære deres Børn een Ting idag og en anden Ting imorgen; de vide ogsaa bedre, end at lære deres Børn Principer og Lærdomme i Theori, som de fornegte i Praxis. De Sidste-Dages Hellige tage sig ikke saadanne Friheder; vi have ikke Lov dertil, vi have ikke annammet Evangeliet paa den Maade. Da vi have annammet Sandheden i vore Hjerter, skulde vi efterleve den i vor daglige Vandel, og paa denne Grundvold — Sandheden, som den er i Christo — skulde alle de Traditioner, vi lære vore Børn, være byggede.

Med Hensyn til Troen, som Herren har aabenbaret til Menneskenes Frelse, da lær dem sunde og fornuftige Principer. Naar man siger til et Barn: Du maa ikke gjøre dette eller hiint, mit Barn, thi Herren seer Dig, svarer Barnet: Hvorledes hænger det sammen? Jeg hørte Præsten idag sige, at Gud havde ingen Øine, hvordan kan han saa see mig? Er det sandt eller ikke sandt? Du siger, at Gud seer alle mine Handlinger og veed Alt hvad jeg gjør, og vil dømme mig derfor, og dog hørte jeg vor Præst sige, at Gud har hverken Legeme eller Dele, hverken Hoved, Øine, Øren, Arme, Fødder osv. Hvorledes skal jeg forstaae dette? Barnet bliver heelt forvirret i sine Begreber og veed ikke hvad det skal tænke.

Det samme gjælder voxne Folk i dette Territorium. Børnene her vide ikke stort mere end deres Forældre, men de vilde forstaae Ting bedre, om man lod dem heelt i Fred. Jeg skal oplyse dette med en simpel Kjendsgjerning. Gaae f. Ex. til Hedningerne eller til Urindbyggerne i vort eget Land. Vi troe i Almindelighed, at de ingen egentlig Religion have, og dog ere deres Begreber om Gud og Himlen langt rigtigere end dem, som de saakaldte Christne nære. De troe paa en legemlig Gud, som bestaaer af Substants, Dele og Lidenskaber, som baade er besjælet af Grundsætning og Kraft, som baade kan see, høre, gaae, tale og meddele sig. Dette er deres Tro; om den skriver sig fra deres Traditioner, veed jeg ikke. Om de ikke have Traditioner i dette Stykke, have de ganske vist indsuget deres Begreber fra en eller anden Kilde, ligemeget hvilken. De kjende ikke noget til Bibelen eller den christne Religion, og dog ere deres Anskuelser mere korrekte end mange af vore. Dette vil tilstrækkelig stadfæste hvad jeg ønskede at paapege.

Hellere end at indprente Børnene forkeerte Traditioner, overlad dem aldeles til sig selv. Giv dem en god, alsidig Dannelse og befat Eder ikke med Bibelen, saa vil deres egen sunde Eftertanke lære dem at troe paa et høiere Væsen langt bedre end mange blandt de Christne, der have faaet deres Begreber fordreiede — jeg hentyder herved til Infidellerne eller de Vantroe, og deres Tal er betydeligt.

Barnets egen Forstand vil, hvis In-

gen forvalter den, lære det ved Syn og Hørelse, at der er et høiere Væsen, en styrende Kraft etsteds. Det kan ikke tænke sig Noget, uden det jo engang blev bragt ind i Tilværelsen paa en eller anden Maade. Intet er selvlavet, Intet er bleven til af sig selv. Dette er Naturfilosofi for et tænksomt Barn.

Eftersom det voxer op, trænger den Tanke sig ind paa det: Jeg har ikke bragt mig selv her til Verden; jeg har Forældre; det er Noget, jeg kan fatte; jeg kan ogsaa tildeels forstaae alt det Skabte, som omgiver mig. Jeg kan ogsaa let begribe, at naar man lægger en Hvedekjerne i Jorden, kommer der Hvede op; om man lægger Mais ned, kommer der Mais op. Ligedan med Rug, Byg, Græs, Urter, Træer osv., alt yder sin egen Slags. Dette kan Barnet fatte, men, spørger det, hvor stammer jeg selv fra? Det veed jeg ikke, og dog maa jeg have et Udspring etsteds. Livets Ophav, det være sig Dyrelivet eller Plantelivet, maa ligge hos En, som jeg endnu ikke har seet; om jeg ogsaa skal gaae sex Tusind Aar tilbage i Tiden, eller sex Millioner Aar, eller sex Millioner Billioner Aar — Tallet er uden Betydning — saa maa jeg være udsprungen etsteds fra, den sunde Fornuft lærer mig saameget.

Men hvad lærer de christne Sekters Filosofi os? „Gud skabte Verden i sex Dage af Intet!" Dette er aldeles forkeert; man burde aldrig lære et Barn saadan grundløs Snak. Gud har aldrig skabt en Verden af Intet; han vil aldrig gjøre det og han kan heller ikke. Der existerer ikke noget saadant Princip i Tilværelsen.

Kloderne ere dannede af uorganiserede Elementer, der flyde om i det ubegrændsede Rum; der er en Uendelighed af Materie, der er en Uendelighed af Rum. Der er ingen Grændser for Elementerne i deres oprindelige, uorganiserede Tilstand, og den Almægtige har den Viisdom og Kraft, at naar han byder, bliver han adlydt og Materien kommer tilsammen og bliver organiseret.

Vi tage f. Ex. Steen, Kalk, Leer og Sand og lægge en Grundvold til et Huus og bygge derpaa videre med Muursteen, Kalk, Træ osv. Vi bringe disse forskjellige Dele sammen og danne dem efter vort eget Tykke. Vi burde lære vore Børn, at Gud har organiseret Jorden paa lignende Maade af de oprindelige Elementer. Og dog er der Mange, som troe, at den aldrig blev skabt! Godt, den er her ialfald, og det kan idetmindste ikke bortræsoneres, ligemeget hvorlænge den har staaet.

Dette bringer mig til at tænke paa et Tilfælde, som hændte paa vor Reise. Vi havde Major Powell med os paa en Part af Touren sydpaa. Han er netop nu ifærd med at berede sig til en ny Opdagelsesexpedition til Colerado Floden. Han var ogsaa beskjæftiget dermed sidste Aar, men da reiste han paa sin egen Bekostning; iaar har han faaet lidt Understøttelse af Congressen.

En Aften, da vi sad ved Leirilden, sagde jeg til ham: Major, hvorlænge vil Lyset være om at naae Jorden fra nærmeste Fixstjerne? Nogle af vore Astronomer sige tredive tusind Aar. Ak, min Kjære, svarede han, 30,000 Aar vil ikke forslaae, det vil tage ligesaa mange Millioner Aar. Dette indledede vor Konversation, og det kan gjerne være, at jeg spadsede lidt. Senere paa Reisen kom vi til nogle forsteenede Træer, der laae paa Jorden; de vare brudte i flere Stykker. I nogle af dem fandtes der mellem Barken og Træet nogle meget fine Stykker Kvarts, smukt krystaliserede, aldeles diamantfarvede. Hvorledes kom disse der, Major, spurgte jeg. Det vidste

han ikke, ei heller hvorledes de bleve forstenede; de vare ganske vist komne fra et andet Land, thi saadanne Træer voxe ikke her nu. Ved en anden Leilighed kom vi til en Plads, hvor et Jordskred havde fundet Sted, og der fandtes en heel Masse Østersskaller i Fjeldet — fuldkommen Steen. Hvorlænge har det taget disse Skaller at blive forstenede? spurgte jeg. Han filosoferede lidt derover, hvortil jeg endelig svarede: Baade De og jeg veed, at der findes Vandkilder, som i meget kort Tid vil forstene slige Ting som disse, og at man har fundet forstenede Lig, som ikke have været begravne ret længe, og hvad berettiger Dem derfor til at troe, at der er medgaaet hundrede og halvtredsindstyve tusind Millioner Aar for at frembringe hvad vi her see? Det Hele kan være skeet i atten Aar.

Jeg erindrer et Tilfælde, som indtraf i Staten New York, hvilket jeg vil omtale. En vis Dame havde i atten Aar lidt meget af Sygdom og Sorg, og al Lægernes Kundskab stod aldeles hjælpeløs i denne Sag, de kunde ikke fatte hendes Sygdom. Efter nogen Tids Forløb døde hun og for Videnskabens Fremme blev hun opduceret, og man fandt da i hende et forstenet Barn. Dette tildrog sig i Nærheden af Utica i Staten New York. Hvor lang Tid tog det at frembringe denne Forstenelse? Ganske vist ingen Millioner af Aar. Alt hvad man kan sige om saadanne Ting er, at det er Fænomener eller Spil af Naturen, som Videnskabsmanden ikke kan udgrunde.

Efterat jeg blev skilt fra Major Powells Selskab, hørte jeg en anden Fortælling, som vil give Geologerne en ny Opgave at løse. For kort Tid siden fand man paa den af Oberst Fremont banede Vei et Stykke forstenet Flæsk, og der er ingen Spørgsmaal om, at hans Selskab, som undersøgte Klippebjergene, have efterladt det, hvor det blev fundet. Det er forstenet og blevet til fuldkommen Steen — og dog vide vi Alle, at det ikke er en halv Million Aar siden, at Oberst Fremont og hans Selskab passerede gjennem denne Deel af Landet. Det er umuligt for en Mand at paavise Aarsagen til visse Forandringer i Naturen, undtagen det bliver aabenbaret ham ved guddommelig Viisdom og hans Øine blive aabnede for Guds skjulte Ting, thi Guds Veie og Handlemaade ere meget forskjellige fra Menneskenes. Intet bliver udført uden det er overeensstemmende med sand Filosofi og Videnskab, blot vi forstaae Virkemaaden. Om vi end ikke kunne bestemme Kraften, hvorved disse Ting blive udførte, have vi dog ingen Ret til at disputere om Virkningerne, thi de ere for os. Dette og lignende Emner giver Anledning til megen Spekulation paa Videnskabens Omraade, men man burde hellere vente til man fra den rette Kilde blev bekjendt med Aarsagerne. Det er ganske vist, at et Stykke Træ ikke bliver til Steen, uden ved Elementernes Paavirkning, og skjøndt vi ikke forstaae disse Elementers Forbindelse, Egenskab eller Virkemaade, kunne vi dog see Resultaterne.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Lydighed.

(Fra „Millennial Star.“)

Hvis der er et Princip, som fremfor andre burde iagttages af Menneskene, da er det Lydighed, thi den er en væsentlig Betingelse for Frelse. Menneskene kunne tale, drøfte og troe til evig Tid, men dersom de ikke vise Lydighed, kunne de aldrig blive frelste eller ophøiede i Guds Nærværelse. Verden, ja endog en stor Deel af den religiøse Verden, har neppe det ringeste Begreb om denne Sandhed og Følgen deraf er, at den fremviser et Billede paa Modsigelse, Uorden, Kjævleri, Strid og Forvirring, ligesaa forskjellig fra Himlens Orden, som Mørket er forskjelligt fra Lyset. Der er med Rette bleven sagt, at Orden er Himlens første Lov, og dette indeholder tillige den Tilstaaelse, at Nogle ere og maae være større end de Øvrige.

I et Samfund er der kun to Tilstande — Orden og Uorden, Sandhed og Vildfarelse. Hvor der ikke er Orden, maa der være Uorden, og Orden kan ikke tilveiebringes uden ved Lydighed. Alle kunne være lige, som Sønner af Gud betragtet, men der maae være Nogen, som fortrinsviis har Myndighed, hvortil der maa vises Lydighed. Der kan være mange Generaler i en Armee, men der er kun een, som fører Kommandoen, og der fordres ubetinget Lydighed til hans Befalinger. Hvis der ikke vises Lydighed, vil Disciplinen og Virkekraften i Armeen svækkes og dens Sikkerhed være i Fare, alt i Forhold til Ulydighedens Omfang. Jacob siger: „Thi hvo, som holder den ganske Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i alle.“ Nu, den mindste Ulydighed forhindrer ligesaa sikkert fuldkommen Orden, fuldkommen Enighed, fuldkommen Samdrægtighed, fuldkommen Frelse og fuldkommen Lyksalighed, som Ulydighed i alle Ting, og som saadan den, som viser Ulydighed i eet Punkt, viser Ulydighed i alle. Ulydighedens Aand har taget Plads hos ham og han nærer og udbreder den til Skade for sit eget og det almindelige Velfærd, og medmindre der skeer Omvendelse og Forbedring, vil det ende med Fald.

I de hellige Skrifter findes heelt igjennem Opmuntringer og Formaninger, hentydende til de Velsignelser, som følge med Lydighed, og den Straf, som tidligere eller senere vil følge Ulydighed. Med Undtagelse af To, døde alle de af Israel, som kom ud af Ægypten, uden at nyde den Glæde at komme ind i det forjættede Land; de bleve ødelagte fordi de ikke adløde Herrens Røst, thi Forjættelsen var, at de Villige og Lydige skulde nyde Landets Velsignelser. Hvad sagde Samuel til Saul? „Mon Herren har saa Behagelighed i Brændoffre og Slagtoffre, som i at adlyde Herrens Røst? see, at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Væddere. Thi Gjenstridighed er en Trolddoms Synd, og at blive ved deri er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse.“ Dette er Sandhed. Mangen en Mand vilde beredvillig offre sine Kræfter og sine Midler i Herrens Tjeneste, naar det blot

maatte forundes ham at „blive til Noget," at raade sig selv og byde over Guds Skabninger Hvis nu en saadan Mand fik Lov til at raade sig selv, hvorlænge vilde det da vedblive at være Herrens Gjerning? Det vilde snart ophøre at være Herrens Gjerning og blive denne Mands Gjerning istedetfor. Jesus Christus, vor Forløser, kom ikke for at raade sig selv eller for at gjøre sin egen Villie, men for at gjøre sin himmelske Faders Villie. Han tillagde sig ikke selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig idag." Og uagtet „han var Søn, lærte han dog Lydighød af det han leed; og fuldendet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse, udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchisedeks Viis." Jesus sagde: „Jeg og min Fader ere Et," og han bad, at hans Disciple maatte blive fuldkommen Et, og blive Et med ham ligesom han var Et med Faderen. Hvorfor? „At Verden kan troe, Du har udsendt mig." Heraf fremgaaer det tydeligt, at Lydighed og deraf følgende Enighed ere iøinefaldende Kjendetegn paa Christi Disciple. Det er derfor ikke saa besynderligt, at Apostlerne talte om „at forstyrre Anslag og al Høihed, som opløfter sig imod Guds Kundskab, og tage al Tanke til Fange under Christi Lydighed" eller at de gave saadanne Formaninger som disse: „End formaner jeg Eder, Brødre! at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser, tvertimod den Lærdom, som I have lært, og viger af fra dem." „Men dersom Nogen ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker denne og haver Intet af skaffe med ham, at han maa skamme sig." „Disse ere Mordere, Anklagere, som vandre efter deres egne Lyster." „Disse ere de, som afsondre sig, dyriske, som ikke have Aand."

Christi Kirke er lignet ved et menneskeligt Legeme, hvoraf alle Lemmer ere nødvendige for at danne en fuldkommen Organisation, og hvert Lem er underordnet Hovedet, hvilket styrer, leder og regjerer. Vilde det nu ikke være urimeligt, om Haanden eller Foden vilde sige til Hovedet: jeg vil ikke længer lade mig regjere af Dig, men vil raade mig selv og gaae min egen Gang, jeg vil kun gjøre som jeg selv synes og udføre min egen behagelige Villie? Hvad kan der nu gjøres i et saadant Tilfælde, naar det oprørske Lem, trods Formaning og Overbærenhed, ikke vil fortryde sin Adfærd? Hvad siger Jesus? „Hvis din Haand forarger Dig, saa hug den af; hvis din Fod forarger Dig, saa hug den af; hvis dit Øie forarger Dig, saa riv det ud." „Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser." Kan man nævne nogen Forseelse, som ikke er indbefattet i Ulydighed? Vi kunne ikke tænke os en eneste. Ulydighed er et Indbegreb af al Synd. Hvem der ikke kan lære at adlyde, kan ikke opnaae den høieste Saliggjørelse, og der kan ikke være noget fuldkomment Samfund, end ikke i Himlen, uden Lydighed, thi Ulydighed vil gjøre Himlen til Helvede.

Angaaende denne Gjenstand siges der i Lærdommens og Pagtens Bog: „Jeg siger Eder, værer Et; og dersom I ikke ere Et, ere I ikke mine." Af Alt, hvad Mennesket foretager sig, er der Intet, der mere mishager Gud end Ulydighed, og mod Ingen er hans Vrede mere optændt, end mod dem, der ikke anerkjende hans Haand i alle Ting og ikke adlyde hans Befalinger. „See, Herren fordrer et villigt Hjerte og Sind, og de Beredvillige og Lydige skulle nyde Zions Lands Velsignelser i disse sidste Dage; medens de Opsætsige skulle udkastes af Zions Land og tilintetgjøres; thi sandelig siger jeg, at de Opsætsige ere ikke af Ephraims Blod, og

derfor skulle de afhugges." „Hører, o I Folk, som betjende mit Navn, siger Herren Eders Gud, thi see, min Vrede er optændt imod de Opsætsige, og de skulle kjende min Magt og min Harme paa Hjemsøgelsens Dag." „See, jeg Herren, befaler, at den, som ikke vil adlyde, skal kastes ud i min egen beleilige Tid." Lydighed, som er en Garanti for Enighed, er det Princip, der vil gjøre Zion herlig, stor og frygtelig, og bevirke, at Zion glæder og fryder sig, medens de Ugudelige sørge og græde. Dette Princip vil bevæge Nationerne til at frygte, ære og agte Zion og de ville sige til hverandre: „Lader os ikke staae op imod Zion, thi dets Indbyggere ere frygtelige." „Sandelig, Zion kan ikke falde eller bringes til at vakle, thi Gud er der og Herrens Haand er udrakt derover, og han har svoret ved sin Magt, at være hendes Frelser og Beskytter."

Correspondance.

Sandwichsøerne.

Laie, Oahu, Sandwichsøerne, den 20de Novbr. 1870.

Kjære Broder William!

Da jeg for omtrent et Aar siden forlod Hjemmet, tænkte jeg kun lidet paa, at Du saasnart efter skulde blive sendt til at arbeide paa den anden Side af Kloden, og da jeg erfarede din Ankomst til Europa, antog jeg, grundet paa den store Afstand, der var mellem vore Arbeidsmarker, at vi ikke saasnart skulde høre fra hinanden. Jeg blev derfor behagelig overrasket ved at modtage din velkomne Skrivelse af 17de Septbr. d. A.

Det er besynderligt nok: I de sidste fem og tyve Aar have vi kun een Gang nydt den Glæde at have hele den Cluffske Familie samlet om eet Bord, og naar man skuer lidt hen i Fremtiden, maa man uvilkaarlig tænke: Naar mon dette vil gjentage sig, og vil det skee oftere, thi det synes som om en eller flere af os Brødre bestandig skulle være fjernede fra Hjemmet for at arbeide i Viingaarden.

Da det udentvivl vil interessere de Hellige i Skandinavien at blive bekjendt med, hvorledes vi gaae tilværks i denne Mission for at indføre Evangeliet og velsigne de Indfødte paa Sandwichsøerne, vil jeg gjennem nogle faa Linier i Korthed skildre Missionens Tilstand.

Siden 1850 er Evangeliet bleven prædiket paa alle Øerne i den hawaiiske Gruppe med betydeligt Held, men da Regjeringens Love forbyde de Indfødte at udvandre til andre Lande, og Nidkjærheden og Standhaftigheden hos Medlemmerne af Kirken ikke er meget stor, (hvilket forresten er karakteristisk for denne Nation) undtagen naar de ere under umiddelbar Indflydelse af Ældsterne, er det bleven anseet for nødvendigt at kjøbe en større Landstrækning, hvorpaa de indfødte Medlemmer af Kirken kunne samles og ved Iværksættelse af forskjellige Forretninger skaffe dem Beskjæftigelse, saa at de kunne lære saavel de forskjellige Grene af Forretninger som Evangeliets Principper. Overeensstemmende hermed har Kir-

ken kjøbt et stort Landdistrikt paa Den Oahu, hvilket nu bærer Navnet „Laie Plantage.“

Her er foretaget forskjellige Forsøg med Dyrkning af Riis, Bomuld og Sukkerrør, men de to førstnævnte sloge feil, og nu er Brødrenes Opmærksomhed udelukkende henvendt paa Dyrkningen af Sukkerrør og Tilberedelse af Sukker. De Hellige fra andre Øer begynde gradviis at samles og understøtte den gode Sag, og da Forretningerne paa Plantagen stadig forøges, har vi for nærværende Tid Beskjæftigelse for imellem 40 og 50 Individer. Ved Siden af den Beskjæftigelse, de Indfødte have paa Plantagen, og hvorfor de modtage Løn efter Skik og Brug her, bliver der skjænket enhver Person eller Familiefader, som nedsætter sig her, tilstrækkeligt Land til en Have og til derpaa at avle de nødvendige Fødemidler og Huusholdningsprodukter. Ligeledes faae de fri Adgang til Bygningstømmer, Vildt og Fiskeri, hvilket forskaffer dem mange Fordele.

Folket i Utah er nu forsynet med Sukker af en god Kvalitet, som er tilberedt paa denne Plantage, saa at Planen, som var lagt til Velsignelse for de Indfødte, opfylder en dobbelt Hensigt, og medens der paa de andre Plantager mangler Arbeidskraft, have vi mere end tilstrækkeligt deraf.

Vi havde bygget et godt og bekvemt Forsamlingshuus, men da det for nærværende Tid ikke kan rumme alle de Hellige, maae vi bygge Noget til. De Indfødte paa disse Øer synes at være religiøse af Naturen, og det er ikke forbunden med nogen Vanskelighed at faae dem til at gaae i Kirke, men den største Vanskelighed bestaaer i at faae dem til at leve efter Evangeliets Principer. Alligevel, naar man tager deres gamle Fordomme og Traditioner, hvori de ere opdragne, i Betragtning, fortjene de megen Roes for den Fremgang, de allerede have gjort.

Indførelse af „Civilisation og Christendom“ blandt de Indfødte paa disse Øer, har ikke velsignet dem i nogen høi Grad, men snarere det Modsatte. Før Indførelsen af „Civilisation og Christendom“ var man her ubekjendt med den Sygdom (Syphilis), som nu foraarsager saa stor Dødelighed og truer med tilsidst, hvis det sande Evangelium ikke sætter en Stopper derfor, at ødelægge og udrydde hele Nationen. Dødeligheden blandt Voxne er ikke saa stor paa denne Plantage som i andre Distrikter, hvorimod Fødslerne ere talrigere i Forhold til Folkemængden. Heraf vil Du see, at Evangeliet i denne Henseende i høi Grad har standset Dødeligheden og fremmet Formerelsen.

Br. George Nebecker er fortiden i Salt Lake City og vil ikke komme tilbage før til Foraaret.

Med venlig Hilsen, hvori Brødrene her forene sig, forbliver jeg med Agtelse din Broder

H. H. Cluff.

Amerika.

Salt Lake City, den 29de Novbr. 1870.

Broder William W. Cluff.
Min kjære Ven!

Siden jeg sidst skrev til eller hørte direkte fra Dem, er der henrunden nogen Tid, og jeg vil derfor sende Dem nogle Linier for at bevidne Dem min Deeltagelse i Deres Tab. Jeg blev maaskee ligesaa forbauset, da jeg hørte den sørgelige Tidende, som De selv, men jeg fik det ikke at vide før nogen Tid efter det skete. Jeg sympatiserer med Dem, William, som kun Faa kunne, thi Deres Stilling tilbagekalder i min Erindring min egen sørgelige Erfaring. Kun Faa, saa synes det, kunne undgaae saadanne Prøvelser, medens de ere her i Kjødet, og om vi end ikke altid kunne beherske vore Følelser, vil det utvivl være Viisdom at finde sig i Omstændighederne, som de ere, med Taalmodighed og Udholdenhed. Maa Gud hjælpe Dem, min kjære Ven, til mandigt at bære det pludselige Slag. Min Familie sender sin venligste Hilsen til Dem, og vi forglemme ikke at bede for Guds Sendebud.

Jeg hjemkom iaftes fra et Besøg i Provo, hvor jeg talte med Deres Moder, som var vel i enhver Henseende, og det samme var Tilfældet med Familien.

Præsidenterne Young og Smith med endeel af deres Familier, samt B. Young jun. med Hustru ere nu paa Veien til „Dixie," hvor de agte at tilbringe Vinteren. Jeg ledsagede dem til Provo og Springville, hvor vi afholdt udmærkede Forsamlinger. Biskop Johnson i Springville er løst og Wm. Bringhurst bestikket i hans Plads.

Forholdene ere gunstige i Provo; der bygges betydeligt, indhegnes og foretages mange Forbedringer. „Camp Rollings" er ved at blive forladt, og Tropperne ligge i Kvarteer paa Torvet i de lavere Dele af Byen. Folket synes ikke saa godt om det, men de leve i Haabet om, at de ville drage bort til næste Foraar og „Fort Rollings" synke hen i Forglemmelse.

Vore Fjender her drive fremdeles deres Spil til det Yderste, men tabe hver Gang en Trumf, og om føie Tid ville de have aldeles udspilt seer det ud til. Broder John Taylor har været heftig angreben af Sygdom, men jeg antager, han nu snart er helbredet igjen.

Maa Gud velsigne Dem og Deres, William, og styrke Dem i Udførelsen af Deres Missions-Arbeide og i enhver Omskiftelse, beder Deres Ven og Broder

Joseph F. Smith.

Provo, den 3die December 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Jeg har ofte tænkt, det var min Pligt at skrive til Dem og de Hellige i Danmark, men saa tænker jeg altid igjen, der er saamange af mine Brødre, som

ere bedre istand til at føre Pennen, og følgelig har jeg holdt tilbage indtil nu. Jeg i Forening med Familie ere alle vel, og vor Tro paa og Interesse for Evangeliet er den samme idag, som da vi forlod vort Fødeland; vi vide, at hvad Verden kalder Mormonisme, er Jesu Christi Evangelium, vi vide, at Peters Propheti i Ap. Gj. 3die Cap. 21de Vers er bogstavelig opfyldt i vore Dage; at Christus har gjenoprettet sin Kirke paa Jorden og udsendt sine Tjenere til alle Jordens Nationer, at indbyde dem til hans Bryllupsnadvere, og lig de 10 Jomfruer gaae vi ud at møde ham. Vi kunne see Tegnene paa hans Komme, og jeg spørger ofte med Forundring: hvorfor ville mine Landsmænd i Skandinavien ikke aabne deres Oine og Hjerter for Sandheden og hjælpe med deres Evner og Midler til at opbygge Guds Rige og berede Menneskeslægten for hans Søns store og herlige Tilkommelse? Hvorfor skulle vi, som ere skabte i Guds Billede som hans Sønner og Døttre, længere deeltage med Verden i dens Synder og rammes af dens Plager, nu der er saa stort, saa ædelt og herligt et Værk at udføre paa Jorden? Jeg for min Deel har kun eet Formaal for Oie, og det er at hellige mit Liv til Sandhedens Fremme. Dette Evangelium har gjort mig lykkelig, har fyldt mit Hjerte med en Fryd, som ingen Pen kan beskrive eller Tunge udtale. Jeg har seet Verden i dens Pragt og Storhed, saavelsom i dens Usselhed, dens Rigdom og Fattigdom, dens Glæder og Sorger, men ingensteder har jeg seet et saa lykkeligt Folk som her i disse Dale. Medens vore Fjender bade sig i hverandres Blod, ere vi her under Retfærdighedens Scepter, i Sandhedens Skjød, i Dydens Hjem, her er Fred og Enighed og Alt, hvad der kan gjøre Livet behageligt, og skjøndt jeg ikke er blind for mit Fødelands Skjønheder, dets yndige Forlystelsessteder, dets prægtige Bogeskove, dets stolte Oldtidsminder, maa jeg dog spørge: hvor er din indre Prydelse? hvor ere Nutidens Helte, der kunne løfte deres Blik mod deres Skaber og sige: vi ere Christne, vi have fulgt den ydmyge, rene og ubesmittede Jesus, vi ere hans Disciple? Mit Fødeland har tabt sin ædleste Prydelse og kun Evangeliet kan igjen bringe dets faldne Sønner og Døttre tilbage og gjøre Poetens Ord til Sandhed, hvor han siger:

Det Land endnu er skjønt,
Thi blaa sig Søen belter
:,: Og Løvet staaer saa grønt, :,:
Og ædle Kvinder, skjønne Moer,
Og Mænd og raske Svende
:,: Beboe de danske Oer :,:

I disse Dale opvoxer nu en Slægt, der er ukjendt med Verden; her er Ynglingen ubesmittet, her har ikke Forførerens djævelske Tunge Magt til at lede Guds ædle Døttre bort fra Dydens Sti, her er Zion i sin virkelige Betydning, og derfor de, som alene komme for Brødets og Fiskenes Skyld, men ikke ville leve efter deres Religion, finde hurtig ud, at de ere tilovers. Her er Propheter, Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere; her er de Gaver, som Jesus lovede skulde følge dem, som troe, og vel den Mand og Kvinde, som er trofast og ærer sin Kaldelse, thi Livets Krone er deres.

Deres Slægtninge her, Br. Cluff, ere alle vel, og ligesaa er Br. Madsens Familie. Provo Klædefabrik, mange private Bygninger og Høiskolen her gaae fremad, Veiret er yndigt endnu, ingen Tegn til Vinter. Præsident B. Young, Geo. A. Smith og B. Young jun. ere reiste paa en Missionstour i Syden og ville neppe komme tilbage før Foraaret.

Med kjærlig Hilsen til Dem, Brødrene N. C. Edlefsen, P. Madsen, P. O. Thomassen saavelsom mine mange øvrige Bekjendte i Skandinavien, forbliver jeg Deres i Pagten forbundne Broder

Chr. Jensen Kempe.

Norge.

Christiania, den 19de December 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 2den dennes modtog jeg sidste Søndag i Frederikstad, og det var ikke med almindelige Følelser at jeg gjennemlæste Indholdet.

Efter Forsamlingen samledes de af Præstedømmet, som vare nærværende, og en Deel af de Hellige, og vi havde en god Bønforsamling, hvor vi ikke forglemte at bede Herren om at opreise de Syge, hjælpe de Nødlidende og styrke dem til at være trofaste i enhver Prøvelse. Brødrene i Christiania gjorde det samme og havde ligeledes en god Forsamling. De Hellige her sympatisere inderligt med Dem i Tabet af deres lille „Erastus" paa en Tid, da hans Forældre ere saa langt fjernede fra hinanden; ogsaa for Br. Madsen føle de Bekymring.

For faa Dage siden kom jeg tilbage fra en Tour i nogle af Grenene, hvor vi afholdt flere gode Forsamlinger, godt besøgte af Fremmede. Vi have leiet en god, rummelig Forsamlingssal af en Politiembedsmand i Frederikshald, som er meget venligsindet. I Tronhjem er Værket fremadskridende, og istedetfor det tidligere Forsamlingssted, hvor pænere Folk nudsaae sig for at komme, have vi nu faaet et anseeligt Sted midt i Byen, hvilket jeg forventer vil blive til Velsignelse. Der er bleven døbt Endeel her i dette Kvartal.

Iaftes havde vi en god Forsamling og Salen var propfuld af Fremmede. To bleve døbte efter Forsamlingen. Vore Missionairer gaae fra Huus til Huus og tale med Folket og invitere dem til at besøge Forsamlingerne; selv Præsterne blive ikke forbigaaede.

Jeg føler vel i Aanden og mit Formaal er at fremme den gode Sag. Veiret er forfærdeligt koldt, vi have idag 19 a 20 Graders Kulde. Her er godt Slædeføre, men det er for koldt at kjøre. Pengene ere knappe og det er en haard Tid for de Fattige. Vor Søndagsskole trives godt og vi uddele henved 80 Billetter hver Søndag. Vor Syskole er ogsaa i Fremgang, hvorimod det kun gaaer smaat med Bygningen af Huset, formedelst den strenge Kulde. Med Hilsen til Dem selv, Brødrene paa Contoiret, Madsen og de Hellige, som kjende mig, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Peter Brown.

Odense, den 4de Januar 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Jeg vil idag opfylde mit Løfte og underrette Dem om Tilstanden her paa Fyen.

Først vil jeg sige Dem, at jeg er meget tilfreds med Organisationen af den nye Conference, kaldet Odense Conf., med N. C. Edlefsen som Præsident, og jeg har det Haab, at Evangeliet vil nyde god Fremgang her. Mange opmærksomme Tilhørere besøge Forsamlingerne og vi have Fred og god Orden hersker.

Vi holde Forsamling for Fremmede hver Søndag Eftermiddag og hver Søndag-, Onsdag- og Fredagaften. Mandagaften holde vi Skole, og Præsident Edlefsen lærer os at tale engelsk. Jeg haaber, at de Hellige ville gjøre god Fremgang, voxe i Kundskab og Forstand og i Alt, hvad der er godt og ædelt.

Jeg er meget taknemmelig til Herren for at jeg er kommen til Kundskab om hvad „Mormonismen" er; jeg veed, at den er Sandhed, og er det eneste Evangelium, der kan frelse og ophøie Menneskene i Guds Rige. Jeg føler mig meget velsignet ved at gaae paa Mission og arbeide for at udsprede Evangeliet, og jeg kan i Sandhed bevidne, at Herren er mægtig nok endnu i vore Dage til at bruge „de Smaa og Ulærde til at prædike Evangeliet og beskæmme de Vise og Mægtige."

Det er mit inderligste Ønske, at jeg maa forblive trofast og ydmyg for Herren; at jeg altid maa være villig til at hjælpe til at fremme denne Sag, thi det er et herligt Arbeide, og den Kundskab, jeg har erhvervet i de halvtredie Aar jeg har gaaet paa Mission, vilde jeg aldrig have kunnet erhverve mig i Verden; men det er ogsaa et stort Privilegium vi nyde og en stor Naade vi ere vederfaret: at blive belært om Evangeliets Principer af inspirerede Mænd og have den Hellig Aand til at veilede os ind i al Sandhed.

Jeg beder Gud at give mig og enhver af hans Tjenere Viisdom og Kraft til at efterleve Evangeliet og udføre vore forskjellige Missioner til Herrens Ære.

Bedende Dem og Brødrene paa Kontoiret at modtage en venlig Hilsen, hvori Broder Edlefsen forener sig, tegner jeg mig som Deres Medarbeider for Sandhedens Sag

Oluf Bernhard Andersen.

Frisk Mod.

(Frit efter det Engelske.)

Vort Liv er saa sælsom en Gaade,
Hvo fatter dets dybe Moral?
Hvor Glæde og Sang burde raade,
Der hersker kun Mismod og Kval.

Paa denne vor yndige Klode
Er Rigeligt for Alle og Hver,
Og dog har de Fleste i Ho'de,
Den Uret, de lide, er svær.

Chor.
Hvad nytter det derfor at klage?
Der aabner sig Vei, hvis Du vil.
Om Skyer for Solen sig drage,
Imorgen den smiler Dig til.

Har aldrig Du seet Edderkoppen,
Som kravled paa Muren saa kry?
Ni Gange den feilede Toppen,
Men prøvede freidig paany.
Tag denne som værdigt Exempel:
Lad Modgang Dig aldrig slaae ned!
Dit Aasyns energiske Stempel
Er Frugten af Kampen, Du stred.

En klynker med ynkelig Stemme,
Fordi han en Hustru ei faaer,
Mens Andre sit Hastværk ei glemme —
Fortvivlet de rykke sit Haar.
Man bliver heelt tosset og svimmel
Ved Hylet fra Slot og fra Vraa:
En jamrer for Børnenes Vrimmel
Og Andre, der ingen kan faae.

Tro ei ved at klynke og slæbe
Du faaer hvad dit Hjerte attraaer,
Nei, kun ved alvorligt at stræbe
Til Maalet Du lykkeligt naaer.
Kujoner alene vil græde,
Brug Øine og Øren og Sands,
Med Mod Du i Verden fremtræde,
Da Ingen Dig trækker tilvands.

Naar „Venner" Dig kjærligt hudfletter
Og sværter Dig sort som en Moor,
Hvad skader det dine Idrætter,
Naar fri Du Dig veed som et Noer!
Thi Løgn bliver aldrig sandfærdig,
Og Uret vil Seier ei faae —
Du dømmes blandt Englene værdig,
De Andre beskæmmede staae.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.